

Lizondo matà el pacte

La premsa de la ciutat de València va resseguir fins els últims moments la possibilitat de pacte entre Unió Valenciana i Coalició Valenciana. Ningú, però, no ha explicat des de dins les maniobres que impossibilitaren l'acord.

—No sé de què parles, ara. A veure: si el que vols dir és que no tothom està d'acord amb la meua gestió a la Diputació, això és evident. Que jo sàpiga, no tothom té el do de la infal·libilitat, ni el de fer miracles per acontentar tothom. Aquest és un partit democràtic, i per tant, és possible que hi hagi gent que no estigui d'acord amb mi. El que no he vist és que s'hagin manifestat públicament.

—S'ha parlat de tensions amb l'alcalde Maragall.

—No sé pas quines. Demano que s'aporti alguna prova, sobre això. No voldria parlar d'aquesta història, si em permetes, perquè, ¿saps què passa?, si et desmenteixo que hi hagi tensions, el lector acabarà pensant que sí que n'hi ha. Els polítics als quals s'atribueix més poder es queden sempre desarmats davant d'una especulació periodística. És com això de Gary Hart amb la senyora en qüestió, o els temes de corrupció. Si el polític desmenteix l'acusació, per falsa que aquesta sigui, el lector sempre acabarà pensant «aquí hi ha marro». M'empipa tant, aquesta història... N'estic fart, perquè, a més, en Pasqual Maragall i jo som bons amics. Però això ja ho vaig dir en EL TEMPS.

—¿Com li agradaria continuar la seua carrera política, si deixés la Diputació? ¿Com alcalde d'Igualada, o com a delegat del govern espanyol a Catalunya, càrrec que ocupa ara el seu antecessor, Martí Jusmet?

—No ho sé, això. Ara, la meua modesta pretensió té data fixa, d'ací a un mes, i consisteix a ser escollit alcalde d'Igualada i continuar com a president de la Diputació. Però, és clar, això no està a les meves mans, perquè em sotmeto a elecció, a la voluntat popular. Si no m'escullen alcalde, continuaré sent diputat provincial de l'Anoia, i seguiré a la Diputació. Mai no m'he fet plans sobre la meua trajectòria política, jo. Si hagués fet aquesta mena de càlculs, fa anys, mai no se m'hauria acudit que seria president de la Diputació. Sempre m'havia vist, més aviat, com un home de l'àmbit parlamentari, al Parlament o al Congrés, que no pas responsable d'un organisme de gestió, com a representant d'una institució. Però, si he de ser franc, la veritat és que ara que ho conec, trobo molt més estimulants la gestió que el debat parlamentari. En tot cas, cada matí faig la sana gimnàstica de recordar-me que els càrrecs polítics són eventuais per definició, que no passa res quan s'acaben. □

J. C.

Finalment, Unió Valenciana trencà els pactes tot just insinuats amb Coalició Valenciana i les forces que pretenien formar una «plataforma del centre-dreta valencià» —on hi ha partits tan curiosos com UPRA o els republicans d'ARDE—, i es decidí d'anar a soles a les eleccions, a les municipals, a les autonòmiques i a les europees.

d'allò que ells defineixen com a «valencianisme polític». Pel camí, però, quedava una estratègia que havia servit per debilitar fortament les altres opcions, amb l'excusa d'un pacte sempre ajornat i mai concretat definitivament.

Tot començà amb les distintes pressions que des d'alguns sectors econòmics es van produir per unir les dues candidatures. En la comissió que inicialment va discutir la possibilitat, curiosament, en un principi Unió

Lizondo ha matat el pacte, i més coses.

Segons la nota oficial que el consell executiu d'UV va fer pública el mateix dia en què decidí trencar el pacte, a escasses hores de perfilar les llistes definitives, «el valencianisme polític no és de coalicions i sí, per contra, exigeix la necessària presència d'un partit fort i únic, capaç de defensar els interessos de la nostra terra des de tots els àmbits».

Amb aquesta crida a la constitució d'un partit «fort i únic», Unió Valenciana acabava amb quasi un mes de gestions contínues per constituir un pacte entre els distintes partits amb estructura provincial o local partidaris

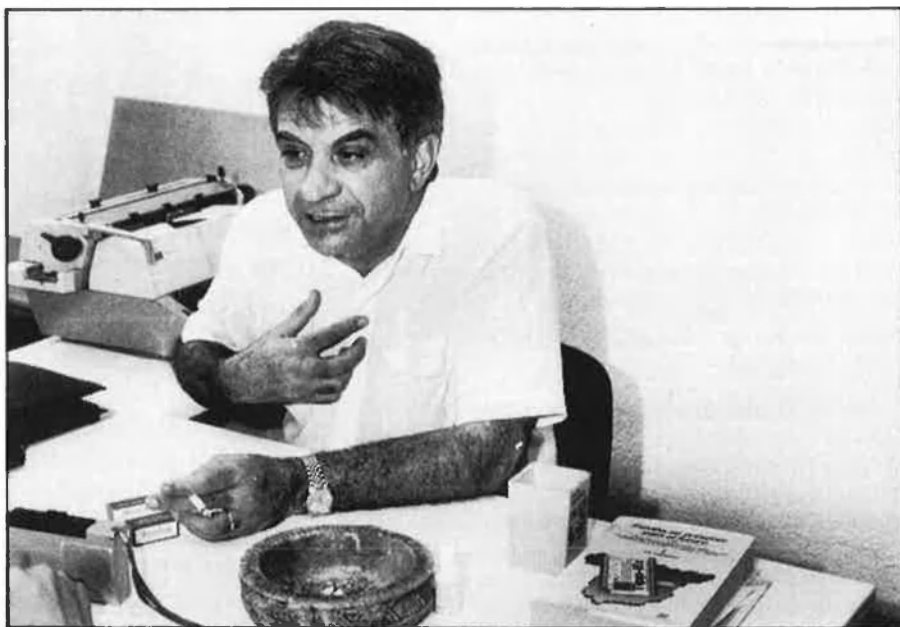
Valenciana no va dur representacions ni d'Alacant ni de Castelló. Quan semblava que les coses discorrien per un camí conciliador. Els representants d'UV, la veu cantant dels quals sempre era la de **Vicente González Lizondo**, argüien problemes a Castelló; si aquests es resolien, els passaven a Alacant, i, si es solucionaven, tornaven a posar com a excusa alternativament algun desajust en les llistes a València. Cada reunió, per als representants de Coalició Valenciana, era partir de zero novament, sense ni tan sols considerar les propostes del dia anterior. Això, durant tres setmanes, on, segons

sembla, l'opinió de **Manuel Campillos** i de **Miguel Ramón Izquierdo**, representants d'UV, comptava ben poc davant les decisions del líder del partit.

En un primer moment, Unió Valenciana ofería el número u en la candidatura a la Generalitat valenciana, lloc per al qual insinuava el nom de **José Luis Manglano** o de **Francisco Domingo**. I es reservava la capçalera per a l'Ajuntament de València. Coalició Valenciana, disposada a qualsevol cessió en les llistes per aconseguir el pacte, només demana els llocs tercer i cinquè per a l'Ajuntament de València i els mateixos per a la llista autonòmica. Malgrat això, els representants d'Unió Valenciana només cedien, a part del primer lloc en l'autonòmica, a partir del lloc vuitè en aquesta llista, i a partir del setè o el vuitè en la de València.

Enmig d'aquests estira-i-amolla, on els homes de **Lizondo** retrucaven i dificultaven sempre qualsevol proposta, encara que fos idèntica a la darrera que ells havien proposat, en el mateix lloc físic on es realitzava una reunió, **González Lizondo** va proposar a **Enrique Monsonís** anar com a cap de llista a Castelló per Unió Valenciana, i el va aconsellar de deixar el partit de **Francisco Domingo**. També en una de les darreres reunions, el mateix **Lizondo** comenta a **Domingo** que, al remat, «Coalició Valenciana no té cap sentit», i li ofereix la presidència regional del seu partit, càrrec que aquest darrer rebutja, perquè **Domingo** prima un «acord, de cara a potenciar un valencianisme més obert, menys abrandat».

Davant la negativa de **Lizondo** a obrir el ventall ideològic d'aquesta nova força i les dificultats del pacte, es constitueix una comissió «d'homes bons», on fa d'intermediari l'empresari **Leonardo Ramón**, que al final acudeix

Domingo: «Un partit més obert, sense visceralismes».

a les europees per Unió Valenciana, casualment. Quan quedaven escassos dies per constituir les llistes, **Lizondo** comunica a Coalició Valenciana, un dia a les sis de la vesprada, la negativa del pacte, avalada pel seu consell polític. Curiosament, aquest consell aquell dia no es reuniria fins a les set. Els mateixos dies que realitza un viatge per proveir de primeres matèries la seua indústria del pinzell, «davant la possibilitat de ser alcalde», **Lizondo** torna a telefonar a **Francisco Domingo**, ofereix els llocs que aquest havia demanat inicialment en les llistes i li comenta la possibilitat de celebrar un congrés unitari entre els dos partits després de les eleccions.

Domingo retarda, de nou, la confecció de les pròpies llistes i torna a preparar el pacte. González Lizondo n'informa en exclusiva a *Las Provincias*, que trau les fotos dels dos polítics en una abraçada fraternal. Però,

ja a València, **Lizondo** se'n torna a desdir, exigeix la integració de totes les forces pactistes dins Unió Valenciana, i torna a oferir a **Domingo** els llocs setè i vuitè en les llistes. Paral·lelament, el líder unionista havia intentat pactes per separat amb totes les altres forces, com ara l'Organización Independiente Valenciana i Esquerra Nacionalista Valenciana.

Al remat, tot el procés ha deixat un agre sabor de boca en els homes de Coalició Valenciana, que van retardar la preparació de la campanya i la confecció de les llistes, mentre que Unió Valenciana no ho feia. Ara, ja es comencen a sentir les acusacions que asseguren que **Lizondo**, al capdavant, només pretén pactar amb Alianza Popular. I que, per a l'alcaldia de València, l'acord entre aquestes dues forces donaria aquesta mateixa alcaldia a **Lizondo** o a **Martín Quirós**, segons els resultats. □

(96) 3696613

Els telèfons del camp INFORMEN

La Generalitat Valenciana, mitjançant la Conselleria D'Agricultura i Pesca, posa a disposició d'agricultors i ramaders dos serveis telefònics, amb contestador automàtic, per informar i ajudar.

Cride als telèfons del camp per combatre les plagues i malalties que amenacen la seva explotació al moment oportú, i per conèixer els preus orientatius dels seus productes.

Marcar aquests telèfons sempre li donarà bons fruits.

GENERALITAT VALENCIANA
CONSELLERIA D'AGRICULTURA I PESCA

(96) 1203154